

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobkyně: **Air 6 Park a.s.**, IČO: 28219724
se sídlem Na Příkopě 11, Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Emilem Flegelem
se sídlem K Chaloupkám 2, Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: město Hostivice
se sídlem Husovo náměstí 13, Hostivice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2022, č. j. 077880/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2022, č. j. 077880/2022/KUSK, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Soud v této věci řešil, zda jsou závazná stanoviska orgánů ochrany zemědělského půdního fondu, která byla podkladem pro rozhodování žalovaného, přezkoumatelná a zákonná a zda tyto orgány při jejich vydání respektovaly zásadu kontinuity závazných stanovisek.

Vymezení věci

1. Žalobkyně dne 26. 2. 2018 podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby *Segro Logistics Park Prague – Phase VI* na pozemcích p. č. 1219/8, p. č. 1204/5, p. č. 1204/7, p. č. 1204/24, a p. č. 1384/65 v katastrálním území Hostivice (dále jen „pozemky žalobkyně“). Podstatou záměru byla výstavba halových objektů určených pro skladování a průmyslovou výrobu.
2. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018, č. j. MUCE 20535/2018/OSU, Městský úřad Černošice (dále jen „stavební úřad“) žalobkyninu žádost zamítl, neboť Ministerstvo životního prostředí jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu vydalo dne 2. 11. 2017 k umístění stavby nesouhlasné závazné stanovisko.
3. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání. Žalovaný požádal ministra životního prostředí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ministr vydal dne 11. 12. 2018 revizní stanovisko, kterým potvrdil závazné stanovisko ministerstva. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2019, č. j. 031549/2019/KUSK, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
4. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou, na jejímž základu zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, č. j. 55 A 34/2019-91, č. 4142/2021 Sb. NSS, zrušil rozhodnutí žalovaného. Dospěl totiž k závěru, že závazná stanoviska, která byla podkladem pro tehdy napadené rozhodnutí, jsou nepřezkoumatelná. To způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť jeho vady mohly být odstraněny v odvolacím řízení. Žalovanému uložil, aby si v dalším řízení vyžádal od ministra nové revizní závazné stanovisko, v němž bude ministr povinen řádně a přezkoumatelně vypořádat uplatněné odvolací námítky a následně, s ohledem na závěr, který ministr při revizi závazného stanoviska učiní, rozhodnout o podaném odvolání. Dne 5. 1. 2021 žalovaný s odkazem na rozsudek soudu požádal podle § 149 odst. 7 správního řádu ministra o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ze dne 2. 11. 2017.
5. Ministr žádost žalovaného vyhodnotil jako podnět k přezkoumání závazného stanoviska ze dne 2. 11. 2017 a revizního závazného stanoviska ze dne 11. 12. 2018 v přezkumném řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2021 pak obě závazná stanoviska zrušil.
6. Ministerstvo životního prostředí následně dne 22. 9. 2021 vydalo nové nesouhlasné závazné stanovisko.
7. Protože odvolací námítky žalobkyně mířily proti obsahu závazného stanoviska, přípisem ze dne 17. 1. 2022 požádal žalovaný ministra o potvrzení nebo změnu tohoto nového závazného stanoviska podle § 149 odst. 7 správního řádu.

8. Dne 30. 5. 2022 vydala ministryně životního prostředí revizní závazné stanovisko, kterým potvrdila závazné stanovisko ministerstva ze dne 22. 9. 2021.
9. Žalovaný pak v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobkynino odvolání s poukazem na obsah závazných stanovisek opětovně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
10. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhá se, aby je soud zrušil.

Žaloba

11. Žalobkyně brojí proti nepřezkoumatelnosti (a v druhé řadě proti nezákonnosti) revizního závazného stanoviska ministryně životního prostředí ze dne 30. 5. 2022, č. j. MZP/2022/430/68 (dále jen „revizní stanovisko“), potažmo závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 9. 2021, č. j. MZP/2021/610/3571 (dále jen „závazné stanovisko“). Ministerstvo dospělo k závěru, že záměr žalobkyně povolit nelze, a ministryně životního prostředí tento závěr potvrdila. Právě tato stanoviska byla důvodem, proč správní orgány nemohly než vydat negativní územní rozhodnutí a následně napadené rozhodnutí, které ho potvrdilo. Žalobkyně připomíná, že žádost o umístění téhož záměru jí byla z těchto důvodů zamítnuta už jednou. I tehdy se proti rozhodnutí bránila a soud rozsudkem č. j. 55 A 34/2019-91, konstatoval, že závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 11. 12. 2018 (které bylo podkladem tehdy napadeného rozhodnutí žalovaného) je nepřezkoumatelné. V rozsudku soud podrobně vyložil, v čem nepřezkoumatelnost ministrových závěrů shledává, ale ministerstvo i ministryně nová stanoviska, která jsou podkladem pro vydání nyní napadeného rozhodnutí, v rozporu se závazným právním názorem soudu opět odůvodnily nepřezkoumatelně, resp. dospěly k nezákonným závěrům.
12. Žalobkyně shrnuje, že soud v předchozím rozsudku zdůraznil, že územní plán Hostivice již od roku 2005 řadí její pozemky do ploch pro výrobu a skladování. K územnímu plánu, jakož i k odnětí této půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“), tedy již jednou orgány ochrany ZPF zaujaly kladné stanovisko, čímž u žalobkyně založily legitimní očekávání. Orgány ochrany ZPF musí změnu svého postoje, která se projevila vydáním negativních stanovisek v územním řízení, přesvědčivě odůvodnit. To se však nestalo – ministryně tuto diskontinuitu nevysvětlila a argumentovala pouze obecně. Klíčové podle ministryně bylo, že v okolí Prahy panuje enormní tlak na zábor kvalitní zemědělské půdy. Nevysvětlila však, jak tato obecná (a navíc nepodložená) teze souvisí se záměrem žalobkyně. Jinými slovy, proč má odnímání kvalitní zemědělské půdy ze ZPF v okolí Prahy za následek, že právě její záměr, s nímž se již 12 let počítá, nelze povolit. Závazné ani revizní závazné stanovisko se s požadavky soudu nevypořádalo.
13. Žalobkyně namítá, že ministryně navzdory tomu, co jí uložil soud, ani tentokrát dostatečně nezdůvodnila, proč má mít „enormní“ snížení rozsahu zemědělské půdy v okolí Prahy vliv na povolení jejího záměru. Ministryně uvedla, že s klesajícím zůstatkem zemědělské půdy narůstá její hodnota. Ale opět nevysvětlila, jak to souvisí s jejím záměrem, proč musí být chráněna právě půda v okolí Prahy, zda byl její úbytek zapříčiněn právě stavbou logistických areálů a zda je na místě další takové záměry nepovolit. Podle ministryně je takových logistických areálů v okolí Prahy celá řada, a proto je podle ní výstavba dalších nepotřebná.

Nijak se však nevypořádává s tím, že kapacita stávajících areálů je plně využita a poptávka po nových je vysoká.

14. Dále žalobkyně namítá, že požadavek ministerstva, aby měl záměr „vyšší přidanou hodnotu“, jde nad rámec zákona. Ostatně není jasné, proč by logistické centrum nemělo mít hodnotu, jestliže je plně obsazeno a přispívá k zaměstnanosti v regionu.
15. Žalobkyně dále namítá, že ministryně nesmyslně trvá na údajné a neodůvodněné možnosti umístit záměr na tzv. brownfieldu (část urbanizovaného území, která ztratila svou funkci a v současnosti je nedostatečně využívána). Taková možnost neexistuje. Záměr je šestou fází již vybudovaného logistického parku. Žalobkyně, vedena legitimním očekáváním, již investovala do dopravní infrastruktury dimenzované pro logistický park zamýšlené kapacity (propojení silnice I/6J Karlovarská, přeložka a modernizace části železniční trati č. 120, mimoúrovňová křižovatka D6 v Hostivici, revitalizace čistírny odpadních vod atd.). Již jen z toho důvodu pro ni není možnost umístění záměru na jakémkoli jiném místě přijatelná, ať by bylo sebevhodnější. Ostatně brownfieldy vyjmenované ministryní (Areál Poldi Kladno, Kasárna Benešov a Vojenský areál Mladá Milovice) výstavbu logistického centra neumožňují, zejména se nenachází v blízkosti dálnice ani rychlostní komunikace, což je z mapy patrné na první pohled, nebo je jejich vlastníci využívají jinak, což je obecně známo. Podle žalobkyně tedy vyjmenované brownfieldy nepředstavují alternativu ke zvolené lokalitě v Hostivici. Záměr nelze umístit jinde, a proto je odnětí půdy ze ZPF v posuzované věci nezbytné ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Jak vyplývá z vyjádření Městského úřadu Černošice coby orgánu územního plánování ze dne 2. 6. 2021, v jeho správním obvodu takový záměr na nezemědělské ploše umístit nelze.
16. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tím, jak ministryně zdůvodnila porušení zásady kontinuity, k níž došlo změnou postoje orgánů ochrany ZPF, které se ve stanovisku k územnímu plánu vyjádřily k odnětí žalobkyniných pozemků ze ZPF kladně, ovšem v územním řízení vydaly negativní závazné a revizní stanovisko. Upozornila na to, že zákon č. 41/2015 Sb., jímž došlo ke změně § 4 zákona o ochraně ZPF, ve skutečnosti žádné zpřísnění nepřinesl. A ani ministerstvo to tak nevnímá, protože od té doby vydalo v jiných řízeních celou řadu souhlasů s odnětím zemědělské půdy ze ZPF. Ani nezávazné strategické dokumenty, na něž se ministryně odkazuje, nemohou být důvodem „zastarání lokality“ a nemohou odůvodnit následný zásah do žalobkynina legitimního očekávání. Jediným důvodem pro takovou změnu je změna poměrů v území (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. 2 As 40/2013-32). Žádná taková změna ale nenastala – již od roku 2005, kdy se orgán ochrany ZPF vyjadřoval k návrhu územního plánu Hostivice, bylo jasné, že pozemky žalobkyně se nachází v I. třídě ochrany a že mají být nově využity pro průmyslovou výrobu a skladování. Zásah do jejího legitimního očekávání má vliv i na její právo vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Ministryně v rozporu s názorem soudu nevážila veřejný zájem na ochraně ZPF vůči právům dalších osob – v první řadě vůči žalobkyninu vlastnickému právu, ale též vůči veřejnému zájmu na uspořádání území v souladu s dlouhodobou urbanistickou koncepcí (zejm. územním plánem) a již vynaloženými investicemi do infrastruktury (veřejnými i soukromými). Ministryně však zásadu legitimního očekávání vnímá pouze ve vztahu k ZPF. Legitimní očekávání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení (města, které si záměr přeje a v jehož územním plánu dává smysl) zcela ignoruje.
17. Žalobkyně namítá, že ministryně se v revizním stanovisku nijak nevypořádala s rozdílnou praxí v rozhodování ministerstva v posledních pěti letech, na niž žalobkyně poukazovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Ministerstvo v tomto období opakovaně povolilo odnětí zemědělské půdy v I. nebo II. třídě ochrany pro záměry logistických center velikostně i jinak srovnatelných se záměrem žalobkyně. V těchto stanoviscích, jež žalobkyně opatřila, ministerstvo konstatuje, že se jedná o záměry v ryze soukromém zájmu, které nepřispívají rozvoji dané lokality, a argumentuje souladem s územním plánem a blízkostí dálnice. Žalobkyně se domáhala objasnění neodůvodněných rozdílů (uvedené parametry má totiž i její záměr), ale ministryně uvedla jen, že každá žádost se posuzuje individuálně a že odkazované záměry se nachází v jiných částech České republiky. To je podle žalobkyně nedostatečné, protože není jasné, proč zasluhuje zemědělská půda v okolí Prahy vyšší ochranu než jinde.

18. Žalobkyně dále namítá, že ministryně posuzovala její záměr nejen z hlediska zákona o ochraně ZPF, ale i z hlediska jeho dopadu na jiné složky životního prostředí. Za tím účelem požádala některé instituce (Výzkumný ústav meliorací a ochrany půdy, Agenturu ochrany přírody a krajiny) o vyjádření k záměru. To zákon nepřipouští a ministryně tím vybočila ze své pravomoci. Navíc postupovala účelově, protože oslovila jen instituce, u nichž předpokládala, že jí pomohou odůvodnit negativní stanovisko. Získaná vyjádření jsou stručná a nevyjadřují se konkrétně k jejímu záměru. Žalobkyně pokládá za nepřípustné, aby na nich bylo založeno odůvodnění negativních stanovisek.
19. Podle žalobkyně ministryně nemá pravdu v tom, že by umístění záměru nenarušilo organizaci ZPF. Pozemky, na nichž má být záměr umístěn, se nachází mezi areálem letiště, dálnicí a účelovou komunikací. Zemědělské pozemky v okolí záměru zůstanou dostupné. Domněnka, že vzroste tlak na nezemědělské využití okolních pozemků, je nepodložená a šlo by jí argumentovat v případě jakéhokoli záboru zemědělské půdy.
20. Konečně žalobkyně namítá, že se ministryně v revizním stanovisku nevypořádala s jejími námitkami. Podstatnou část revizního stanoviska totiž tvoří doslovně zkopírovaný text závazného stanoviska. Ministryně tak k žalobkyniným námitkám v zásadě nenabízí žádné vlastní úvahy. To je další důvod, proč je revizní stanovisko nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný opatřil vyjádření ministerstva, které předložil soudu coby vlastní vyjádření k žalobě. Podle něj je hlavním důvodem nesouhlasu neprokázání nezbytnosti odnětí půdy pro realizaci záměru, tím méně odejmutí nejkvalitnější půdy v I. třídě ochrany. Realizací záměru by došlo k narušení organizace ZPF. Původní okolnosti, na jejichž základě byla plocha odsouhlasena do územního plánu Hostivice, již neplatí. Umístění záměru by uškodilo i jiným složkám životního prostředí.
22. Žalovaný (resp. ministerstvo) dále poukázal na to, že na odnětí půdy ze ZPF nemá žalobkyně nárok, a to ani v případě, že se jedná o pozemky určené územním plánem k zastavění. S klesajícím zůstatkem zemědělské půdy narůstá její hodnota, stejně jako nároky na prokázání nezbytnosti odnětí. Zemědělská půda je totiž limitovaným přírodním zdrojem, a čím méně jí je, tím je vzácnější. V okrese Praha-západ došlo k značnému úbytku zemědělské půdy a v obvodu Městského úřadu Hostivice (obě území jsou adekvátní vzhledem k rozsáhlosti záměru) od roku 2005 vzniklo 79 skladových či logistických areálů, takže klesá potřeba odnětí půdy pro další takový záměr. Negativní závazné stanovisko vydané v posuzované věci ovšem neznamená zastavení rozvoje v dané oblasti, protože jiný záměr nezbytnost odnětí půdy ze ZPF v budoucnu prokázat může. Rozsudek č. j. 55 A 34/2019-91 nelze vykládat tak, že orgány ochrany ZPF nemohou změnit názor na vynětí určité půdy ze

ZPF. I soud výslovně uvedl, že názor změnit mohou, ale v takovém případě musí změnu postoje vysvětlit, což ministerstvo v závazném stanovisku učinilo a ministryně se s ním v revizním stanovisku ztotožnila. Pokud jde o typově podobné záměry, ve vztahu k nimž vydalo ministerstvo kladné závazné stanovisko, takové rozhodnutí je vždy předmětem individuálního posouzení a nelze je automatizovat. Vydané souhlasy nejsou v konfliktu s negativním závazným stanoviskem vydaným v posuzované věci. Ministerstvo nemůže rezignovat na zkoumání nezbytnosti odnětí půdy ze ZPF ve fázi územního řízení.

23. Na věci nic nemění, že žalobkyně už vynaložila určité investice do infrastruktury ve prospěch obce nebo že záměr navazuje na předchozí etapy. Podle zákona mají být k zastavění primárně využity plochy brownfieldů, jichž je v okolí celá řada. Vybudování logistického areálu v ploše brownfieldu obecně možné je. Žalobkyně sice tvrdila, že konkrétní brownfieldy využít nemůže, ale neprokázala to. Ministerstvo přihlédlo také k možným dopadům záměru na jiné složky životního prostředí. Aby rozhodovalo na základě znalosti věci, obstaralo si vyjádření odborných institucí. Jestliže s jejich závěry žalobkyně nesouhlasí, mohla v řízení předložit podklady, z nichž by vyplýval opak. Požadavek na „vyšší přidanou hodnotu“ záměru, založilo ministerstvo na § 4 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ZPF a metodickém pokynu Ministerstva životního prostředí č. j. OOLP/1067/96, přičemž takovou hodnotu mohou mít například technologická centra nebo datacentra. Ministerstvo upozorňuje, že nejde o prokazování *veřejného zájmu, který výrazně převažuje nad veřejným zájmem na ochraně ZPF* ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF.
24. Co se týče údajného porušení zásady kontinuity, uvedlo ministerstvo, že došlo k zásadní změně právních předpisů stran ochrany zemědělské půdy I. a II. třídy a k významnému nárůstu její hodnoty z pohledu veřejného zájmu. Původní okolnosti, za nichž byl přijat územní plán Hostivice, již neplatí.
25. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobkyně

26. Žalobkyně v replice s argumentací ministerstva nesouhlasí. Ministerstvo si špatně vykládá právní názor soudu vyjádřený v předcházejícím rozsudku, resp. si z něj vybírá jen to, že na odnětí půdy není právní nárok. Nereaguje však na slova soudu, že odůvodnění negativního stanoviska „enormním“ úbytkem půdy neobstojí, protože není jasné, jak souvisí s právě posuzovanou věcí – proč je třeba chránit půdu v okolí Prahy a proč by měla být za dřívější postup orgánů ochrany ZPF postižena právě žalobkyně.
27. Ministerstvo se podle žalobkyně nijak nevypořádalo s námitkou, že má povinnost rozhodovat v obdobných věcech obdobně (§ 2 odst. 4 správního řádu). Závaznými stanovisky, jichž se žalobkyně dovolávala, povolilo ministerstvo odnětí půdy ze ZPF pro mnohdy rozsáhlejší záměry na stejně kvalitní půdě, opírající se o starší územní plány a některé z nich v blízkém okolí Prahy. Žádosti o ně přitom byly podány až po první žádosti žalobkyně. Přesto tyto detailní námitky ministerstvo odbylo obecnou frází, že každý případ posuzuje individuálně. To však ministru životního prostředí nebránilo, aby právní názor obsažený v rozsudku č. j. 55 A 34/2019-91 citoval jako důvod pro zrušení jiného závazného stanoviska ministerstva.
28. Dále žalobkyně upozorňuje, že ministerstvo zjevně nepřikládá žádnou váhu jejímu právu vlastnit majetek a naopak klade důraz jen na veřejný zájem. Zmařené investice totiž vnímá

jako podnikatelské riziko. K tomu nepřiléhavě cituje judikaturu vztahující se k územnímu plánování, jejíž závěry však nejsou v územním řízení použitelné. Totéž činí ve vztahu k porušení zásady kontinuity. Ani zde však nelze z těchto závěrů a zásad vycházet. Územní plánování je výrazem samosprávy obcí a měnit územní plán je právem obce. Zákon k tomu však stanoví závazný procesní postup i pravidla pro odškodnění vlastníků, pokud se změna dotkne jejich vlastnického práva. Proces vydávání závazných stanovisek v územním řízení je naproti tomu výkonem státní správy, při němž je zájem vlastníků chráněn právě principem kontinuity.

29. Žalobkyně také nesouhlasí s tím, že by ministerstvo bylo oprávněno na základě § 9 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, při vydávání závazného stanoviska týkajícího se vynětí půdy ze ZPF zohledňovat i dopad na další složky životního prostředí. Zejména pokud je vybírá naprosto arbitrárně.
30. Jde-li o otázku brownfieldů, je podle žalobkyně notorií, že provoz logistických hal vyžaduje intenzivní kamionovou dopravní obsluhu, a proto je nelze stavět v intravilánu obcí, či dokonce větších měst jako je Kladno. Že je brownfield Milovice pronajat na 20 let, je veřejně dostupná informace, ale ani na ni ministerstvo nereaguje.
31. Ministerstvo také nesprávně vymezilo území, v němž je třeba hledat ony jiné vhodné plochy, na nichž by bylo možné záměr umístit bez nutnosti odejmout půdu ze ZPF. Vychází z toho, že podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF se za nezbytný případ považuje neexistence jiných vhodných ploch na území obce, kde má být záměr realizován, nebo dvou nebo více obcí, pokud záměr *svým významem* přesahuje hranice obce. Tato slova si ovšem ministerstvo do zákona přidalo samo. Zákonodárce hovoří o záměru, který je *fyzicky* umístěn v obvodu dvou či více obcí, nikoli o významu záměru. V právě posuzované věci záměr nepřesahuje hranice obce, a proto je referenčním územím pouze území města Hostivice.
32. Ministerstvo obecně volí různé oblasti pro posouzení různých aspektů záměru tak, aby to vyhovovalo jeho argumentaci. Pro zhodnocení úbytku zemědělské půdy volí okres Praha-západ, zatímco pro nalezení „vhodných“ brownfieldů Středočeský kraj a Prahu (patrně proto, že v okrese Praha-západ se žádný brownfield nenachází).
33. Dále žalobkyně nesouhlasí s požadavkem, že záměr má mít „vyšší přidanou hodnotu“. Nic takového z § 4 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ZPF, ani z metodického pokynu č. j. OOLP/1067/96 nevyplývá. Žalobkyně má za to, že tím ministerstvo nezákonně aplikuje kritéria § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, který se však s odkazem na odst. 5 v dané věci neuplatní. Výsledkem je netransparentní rozhodování, při němž je rozhodující, jaký záměr se ministerstvu líbí (technologická centra či datacentra) a jaký ne (logistická centra). Dopad na ZPF je přitom totožný, ať má záměr jakoukoli „přidanou hodnotu“.

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

34. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Proto žalobu věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
35. Soud o žalobě rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím účastníci vyjádřili souhlas – žalobkyně výslovný, žalovaný implicitní (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Dokazování soud neprováděl. Pro projednání věci bez jednání ostatně byly splněny i podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Postup ministra po zrušení předcházejícího rozhodnutí byl v rozporu se závazným pokynem soudu

36. Soud úvodem zdůrazňuje, že ve věci už jednou rozhodoval (rozsudek č. j. 55 A 34/2019-91). Předcházející rozhodnutí žalovaného zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost způsobenou nepřezkoumatelnými závaznými stanovisky a zavázal jej k tomu, aby v dalším řízení vyžádal nové revizní závazné stanovisko ministra.
37. Žalovaný tento pokyn soudu respektoval, neboť přípisem ze dne 5. 1. 2021 požádal ministra o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v odvolacím řízení, tedy podle § 149 odst. 7 správního řádu. Ministr však z nepochopitelného důvodu žádost žalovaného vyhodnotil jako podnět k přezkoumání jak revizního, tak prvostupňového závazného stanoviska v přezkumném řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu. Soudu není vůbec zřejmé, proč ministr zaujal takový náhled na žádost žalovaného, neboť nic z jejího obsahu ani v nejmenším nenasvědčuje tomu, že by mělo jít o podnět k přezkumu. Ministr nerespektoval skutečnost, že požadavek žalovaného na vydání revizního závazného stanoviska odpovídá závaznému právnímu názoru soudu. Ten ministr zcela oslyšel a namísto toho přistoupil k procesnímu kroku, který v dané situaci nebyl namístě.
38. Kromě toho, že byl tento postup ministra zcela zjevně v rozporu se závazným pokynem soudu vyjádřeným v předcházejícím rozsudku, byl i v rozporu se zákonem. Soud v předcházejícím rozsudku vyslovil, že revizní závazné stanovisko je nepřezkoumatelné. Soud ovšem nemohl v řízení o žalobě proti rozhodnutí zrušit přímo revizní závazné stanovisko, jeho nezákonnost mohl toliko vyslovit v odůvodnění rozsudku (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Tím se tento podkladový úkon v důsledku vysloveného právního názoru soudu stal nadále právně neúčinným, byť nedošlo k jeho formálnímu zrušení (viz rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44, č. 3680/2018 Sb. NSS). Bylo-li tedy revizní závazné stanovisko v důsledku rozhodnutí soudu nadále právně neúčinné, tj. nevyvolávalo již žádné právní důsledky, nebyly vůbec splněny podmínky pro to, aby se ministr, byť v přezkumném řízení, zabýval jeho zákonností, neboť to jednak bylo zcela nadbytečné a současně již tuto otázku vyřešil dříve soud.
39. Popsaný nezákonný postup nerespektující pokyny soudu, který ve svém důsledku dále neúměrně prodloužil délku celého správního řízení (a byl tak kromě výše uvedeného v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení), však sám o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Řízení se totiž i přes nezákonný postup ministerstva dostalo opětovně do situace, kdy existovalo jak prvostupňové závazné stanovisko, tak revizní závazné stanovisko, tedy zákonem předpokládané podklady pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně.
40. Soud i přesto apeluje na ministerstvo, potažmo ministra, aby se takových zjevně nezákonných postupů a nerespektování pokynů soudů vyvaroval, a to tím spíše, že jde ústřední orgán státní správy, který musí disponovat potřebnými odbornými znalostmi (což se týká i jeho rozkladové komise) pro řešení i těch nejobtížnějších procesních situací (což nynější situace není a nebyla) a nadto je jeho úkolem působit metodicky vůči podřízeným správním orgánům, nikoli zmatenými a nezákonnými úředními postupy komplikovat probíhající správní řízení, ve vztahu k nimž nadto již soud vyslovil přesný návod, jak dále postupovat.

Posouzení žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

41. I v právě posuzované věci žalobkyně opětovně namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nepřezkoumatelnost závazných stanovisek. Podle žalobkyně se ministerstvo a ministryně ve svých stanoviscích neřídily závazným právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku a ministryně se v revizním stanovisku nevypořádala s námitkami, které žalobkyně vznesla. I pokud by soud dospěl k závěru, že jsou závazná stanoviska přezkoumatelná, jsou podle žalobkyně nezákonná, a proto je nezákonné i napadené rozhodnutí. Těmito námitkami se tedy soud bude zabývat.
42. Žalobkyně poukázala na to, že obě stanoviska se do značné míry shodují, protože ministryně do revizního stanoviska doslovně převzala řadu pasáží ze závazného stanoviska ministerstva. Tomuto postupu jako takovému nemá soud co vytknout – znamená to, že se ministryně s argumentací ministerstva naprosto ztotožnila, a proto na mnoha místech jeho závěry doslova zopakovala, aniž využila možnosti je upravit nebo doplnit. Jestli tyto dvakrát zopakované závěry obstojí, je otázkou jejich věcného posouzení, stejně jako to, zda ministryně při převzetí závěrů ministerstva adekvátně zareagovala na žalobkyniny námitky.
43. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF je pro nezemědělské účely nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využitě pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení. Musí-li v nezbytném případě dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je nutno především a) odnímat zemědělskou půdu přednostně na zastavitelných plochách, b) odnímat přednostně zemědělskou půdu méně kvalitní; kritériem kvality půdy jsou třídy ochrany, c) co nejméně narušovat organizaci zemědělského půdního fondu, hydrologické a odtokové poměry v území a síť zemědělských účelových komunikací, d) odnímat jen nejnutnější plochu zemědělského půdního fondu a po ukončení nezemědělské činnosti upřednostňovat zemědělské využití pozemků, e) při umísťování směrových a liniových staveb co nejméně zatěžovat obhospodařování zemědělského půdního fondu a f) po ukončení povolení nezemědělské činnosti neprodleně provést takovou terénní úpravu, aby dotčená půda mohla být rekultivována a byla způsobilá k plnění dalších funkcí v krajině podle plánu rekultivace.
44. Podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF se za nezbytný případ považuje zejména neexistence ploch uvedených v odstavci 1 na území obce, na kterém má být záměr, který se dotýká zemědělského půdního fondu (dále jen „záměr“), realizován, popřípadě na území dvou nebo více obcí, jedná-li se o záměr, který přesahuje území obce, nebo veřejně prospěšnou stavbu anebo veřejně prospěšné opatření. Zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu (odst. 3).
45. Podle § 4 odst. 5 věty druhé zákona o ochraně ZPF se odstavec 3 nepoužije při posuzování ploch vymezených jako zastavitelné nebo jako plochy územní rezervy v platné územně plánovací dokumentaci.

(Ne)zbytnost odnětí půdy

46. Závazné i revizní stanovisko jsou založena na závěru, že žalobkyně neprokázala nezbytnost odnětí půdy ze ZPF pro daný záměr. K tomu uvádí, že mezi lety 2005 a 2020 bylo na území okresu Praha-západ odňato 1 255 ha zemědělské půdy. Ve správním obvodu stavebního úřadu obce Hostivice bylo v témže období umístěno 79 logistických areálů. Čím více zemědělské půdy je odnímáno ze ZPF, tím přísněji je třeba posuzovat jeho nezbytnost, a čím více logistických areálů se staví, tím klesá potřeba stavět další. Logistické areály navíc nemají

žádný pozitivní dopad na lokalitu a není žádný veřejný zájem na jejich výstavbě. A ostatně logistické areály lze budovat kdekoliv, nemusí to být právě na zemědělské půdě. Ideálně by to mělo být na brownfieldu, jichž je ve Středočeském kraji a v Praze dostatek. Proti všem těmto tezím vznášejí žalobkyně námitky.

47. K argumentaci týkající se neprokázání nezbytnosti odnětí půdy obsažené v obou stanoviscích soud nejprve konstatuje, že je (až na dílčí aspekty, k tomu viz bod 65) přezkoumatelná. Je však nezákonná.

Argument, že zemědělské půdy bylo ve prospěch logistických areálů již odňato dost, neobstojí

48. Ministryně tentokrát vysvětlila, co míní *enormním úbytkem půdy* – uvedla konkrétní čísla. Stále však není jasné, jaký mají mít uvedená čísla význam pro právě posuzovanou věc. Jen na okraj soud uvádí, že ministryně dává do souvislosti údaj o množství půdy odňaté ze ZPF s počtem umístěných logistických a skladovacích areálů, ačkoli z citovaných údajů nevyplývá, že by za úbytkem půdy stály z větší části (nebo dokonce výlučně) logistické a skladovací areály. To je zavádějící.

49. Prvním argumentem ministryně je skutečnost, že bylo od roku 2005 ve správním obvodu stavebního úřadu v Hostivici umístěno 79 logistických a skladovacích areálů. Toto číslo má ministryně za příliš vysoké. Soud pro srovnání podotýká, že mezi lety 2005 (rok vydání územního plánu Hostivice) a 2022 (rok vydání revizního stanoviska ministryně) uplynulo 17 let. Čili každý rok bylo v této oblasti umístěno průměrně necelých 5 skladovacích či logistických areálů, což není alarmující. Tím spíše – jak je obecně známo – pokud se od roku 2005 zásadně proměnilo nákupní chování spotřebitelů ve prospěch nakupování přes internet, což pandemie onemocnění covid-19 ještě umocnila. A tím spíše, pokud tyto areály neslouží pouze potřebám obvodu, v němž vykonává svou působnost stavební úřad v Hostivici, resp. potřebám Středočeského kraje, ale zejména Prahy, na jejímž území jsou možnosti umístění podobných areálů ztíženy.

50. Lze shrnout, že samotný údaj o 79 umístěných areálech je zcela neutrální. Sám o sobě nijak neodůvodňuje závěr, že takových areálů je už dostatek (nebo že je jich dokonce příliš), a tudíž klesá nezbytnost odnětí půdy pro další takové záměry. Stejně tak by z něj bylo možno dovodit závěr opačný – v posledních 17 letech evidentně roste potřeba skladových a logistických areálů, neboť žadatelé o jejich umístění žádají. Ministerstvo coby orgán ochrany ZPF o odnětí zemědělské půdy za tímto účelem povolovalo v minulosti (jak vyplývá z uvedených čísel a rovněž z územního plánu Hostivice) a povoluje je i v současnosti (jak vyplývá ze stanovisek vydaných v odlišných řízeních, jež přiložila žalobkyně). Proč tedy neumístit osmdesátý?

51. Jinými slovy, argument, že zemědělské půdy bylo již ve prospěch logistických a skladových areálů odňato dost, neobstojí. Interpretace citovaných údajů je totiž založena čistě na libovůli ministryně. To je nezákonné.

Požadavek na „přidanou hodnotu záměru“ je nezákonný

52. Ministryně dále argumentovala, že záměr logistického a skladovacího areálu nemá vyšší přidanou hodnotu, tj. nemá pozitivní dopad na veřejné zájmy nebo na rozvoj dané lokality. Tuto hodnotu mohou mít například záměry dopravní či technické infrastruktury, nebo technologická centra. Žalobkyně tvrdí, že tento požadavek jde nad rámec zákona. Podle ministryně má oporu v § 4 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ZPF.

53. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ZPF je pro nezemědělské účely nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využité pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení. Musí-li v nezbytném případě dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je nutno především odnímat přednostně zemědělskou půdu méně kvalitní; kritériem kvality půdy jsou třídy ochrany.
54. Jak je vidět, v citovaném ustanovení není požadavek „přidané hodnoty záměru“ obsažen. Je tedy nezákonný.
55. Až ve vyjádření k žalobě (což je ale pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bez významu – srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) uvedl žalovaný (resp. ministerstvo), že tento požadavek zakládá rovněž na metodickém pokynu Ministerstva životního prostředí č. j. OOLP/1067/96 (v současnosti zrušeném, ale v době vydání revizního stanoviska ještě platném a účinném). Ani v něm však nemá tento požadavek oporu.
56. Ministryně opakovaně zdůraznila, že se nejedná o aplikaci § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, který umožňuje odejmout zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany pouze v případech, kdy *jiný veřejný zájem* výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu. Ten totiž, což ve věci není sporné, s ohledem na § 4 odst. 5 téhož zákona v posuzované věci užít nelze. Soud však konstatuje, že z žádného jiného ustanovení zákona o ochraně ZPF podobný požadavek neplyne.
57. Jen na okraj soud uvádí, že hodnocení logistického areálu jako záměru, který nikomu nic nepřináší, je silně zjednodušující. Skladové a logistické areály vznikající v soukromém zájmu jsou součástí infrastruktury, byť nikoli veřejné. Nelze předstírat, že ekonomika ve 21. století takové areály ke svému fungování nepotřebuje. Bez nich, jak výstižně podotkla žalobkyně, by nebylo možné zásobovat obyvatelstvo léky a dalším zbožím potřebným ke každodennímu životu. Nemluvě o pracovních příležitostech, které podobné stavby přináší.
- Kritérium neexistence vhodných ploch u záměrů, které přesahují území obce, je třeba vykládat prostorově*
58. Konečně ministryně argumentovala, že odnětí zemědělské půdy je možné jen v nezbytném případě (§ 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF). V posuzované věci se o nezbytný případ nejedná, protože záměr je možno umístit i jinde. Přitom vycházela z § 4 odst. 2 zákona o ZPF, podle něhož se za nezbytný případ považuje zejména neexistence ploch uvedených v odstavci 1 [tj. nezemědělských ploch, proluk, brownfieldů apod. – pozn. soudu] na území obce, na kterém má být záměr realizován, **popřípadě na území dvou nebo více obcí, jedná-li se o záměr, který přesahuje území obce**, nebo veřejně prospěšnou stavbu anebo veřejně prospěšné opatření.
59. Jinými slovy, z citovaného ustanovení vyplývá, že odejmout půdu ze ZPF nelze, jestliže lze záměr realizovat na jiné, vhodnější ploše, která součástí ZPF není. Teprve pokud se v dané oblasti taková plocha nenachází, je možné uzavřít, že odnětí půdy ze ZPF je nezbytné. V právě posuzované věci je sporné, v jakém území je třeba takovou vhodnější plochu hledat. Spor se dotýká zejména významu slov *záměr, který přesahuje území obce*.
60. Ministryně v revizním stanovisku vychází z toho, že záměr logistického areálu *svým významem* přesahuje území obce, a proto ony jiné vhodné plochy hledá ve Středočeském

kraji a v Praze. Naopak žalobkyně již v průběhu řízení akcentovala jazykový výklad citovaného ustanovení a tvrdila, že slova *záměr přesahující hranice obce* míří na záměry, které fyzicky zasahují na území dvou nebo více obcí. Výklad ministryně pokládá za nezákonně rozšiřující a účelový.

61. Soud se přiklonil k tomu, že slova *záměr, který přesahuje území obce*, je třeba vykládat čistě prostorově – jde o fyzické umístění záměru v území. Jestliže je záměr umístěn na hranici dvou obcí, nebo je-li umístěn na území více obcí (např. v případě liniových staveb), pak se jedná o záměr přesahující hranice obce. Jestliže je záměr umístěn na území jedné obce, pak jde o záměr, který území obce nepřesahuje. To vyplývá z jazykového výkladu § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF. Jedná se o zcela objektivní kritérium, na jehož základě je na první pohled zcela jednoznačné, na území kolika a kterých obcí se bude hledat vhodnější plocha pro umístění záměru.
62. Oproti tomu výklad prezentovaný ministryní nemá oporu v zákoně, ani v důvodové zprávě (srov. str. 32 důvodové zprávy k zákonu č. 41/2015 Sb., sněmovní tisk č. 339/0, 7. volební období, dostupná z www.psp.cz). Zákonodárce nikdy ani nenaznačil, že by se tato slova měla týkat významu záměru (a nikoli jeho fyzického umístění v území). Že je výklad ministryně nesprávný, naznačuje i skutečnost, že zákonodárce nenastínil žádná kritéria pro stanovení významu jednotlivých záměrů. Otázka, v jaké oblasti je třeba zkoumat existenci jiných vhodných ploch, by tak byla čistě na úvaze orgánu ochrany ZPF. To by otevřelo prostor pro svévoli. Ani v právě posuzované věci není jasné, proč ministryně pokládala za adekvátní hledat vhodné plochy právě na území Prahy a všech obcí ve Středočeském kraji. (Proč ne pouze v obcích okresu Praha-západ? A proč nikoli rovněž v obcích okresu Rokycany? A proč nikoli rovněž ve všech obcích v Plzeňském kraji?)
63. Výklad, který zaujala ministryně, nepřipustně rozšiřuje znění § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF. Požadavek, aby žalobkyně prokázala, že záměr nelze umístit v žádné jiné obci ve Středočeském kraji ani v Praze, je nezákonný.

Požadavek umístění záměru na brownfieldu je nemístný

64. Ministryně svou argumentaci dále rozvedla tak, že záměr by měl být realizován jinde než na zemědělské půdě, ideálně v ploše některého z pražských či středočeských brownfieldů, jejichž výčet ve stanovisku uvedla a podotkla, že některé z nich se nachází v blízkosti Hostivice. Soud výše dovodil, že při posuzování otázky, zda se jedná o nezbytný případ, či ne, se musí ono jiné, vhodné místo nacházet na území téže obce, kde se záměr umísťuje. Obecně jistě platí, že zastavět kvalitní zemědělskou půdu logistickým parkem není z hlediska zájmu ochrany ZPF vhodné a že je obecně vhodnější umístit takovou stavbu na území brownfieldu. Ale vzhledem k tomu, že se žádný z brownfieldů vypočtených v revizním stanovisku nenachází v Hostivici, je celá tato argumentační linie lichá. S ohledem na znění § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF je pro právě posuzovanou věc zcela bez významu, kolik brownfieldů se nachází na území Prahy a Středočeského kraje a do jaké míry jsou, či nejsou využitelné pro daný záměr.
65. Jen pro úplnost soud podotýká, že nepřehlédl, že žalobkyně vznesla proti požadavku umístění záměru na brownfieldu zcela konkrétní námitky, které s argumentací ministerstva podrobně polemizují a jeho závěry přesvědčivě vyvrací (a které se shodují s žalobními námitkami v bodě 15 tohoto rozsudku). Ministryně na to v revizním stanovisku nijak nereagovala. Její stanovisko je v této části nepřezkoumatelné.

66. Soud pak zcela na okraj uvádí, že si nedokáže představit vhodnější místo pro umístování logistických a skladovacích areálů než právě v blízkosti již existujících vysokokapacitních silničních tahů (dálnic), letišť, spíše v okrajových částech obce a v území, ve kterém se již areály tohoto typu nacházejí, a to na rozdíl od jejich umístování do brownfieldů, které nedisponují dostatečným infrastrukturním zázemím a nacházejí se uprostřed obce, či dokonce v intravilánu větších měst (tedy v místech, která jako vhodné alternativy navrhovala ministryně). Přitom pozemky žalobkyně v severní části přímo sousedí s Letištěm Václava Havla, v jižní části jsou lemovány dálnicí D6, ze které je možno na pozemky žalobkyně sjet díky mimoúrovňové křižovatce, v těsné blízkosti se nachází též železniční trať a také další rozsáhlé skladovací areály. Trvat na umístění dalších skladovacích a průmyslových hal na zcela jiném místě (brownfieldu), které nedisponuje těmito charakteristikami, proto soud považuje nejen za nezákonné (jak vysvětlil shora), ale též za nevhodné a nelogické, nemluvě o tom, že pro zajištění potřebné dopravní a další infrastruktury pro takové areály umístované do brownfieldu, by bylo pravděpodobně třeba také přistoupit k více či méně rozsáhlému odnímání půdy ze ZPF.

Legitimní očekávání a princip kontinuity

67. Žalobkyně namítá, že ministryně dostatečně nezohlednila její legitimní očekávání pramenící z územního plánu obce Hostivice. Podle něj jsou její pozemky už od roku 2005 řazeny do zastavitelné plochy s funkčním využitím průmyslová výroba a skladování. Soud v předcházejícím rozsudku zdůraznil, že orgány ochrany ZPF musí při své činnosti postupovat koncepčně při respektování principu kontinuity. Otázka, zda lze takto cennou půdu odejmout ze ZPF pro záměr výroby či skladování, byla vyřešena již ve fázi územního plánování (tj. při přijímání územního plánu Hostivice v roce 2005) a nelze ji přenášet do územního řízení. Jestliže v období mezi přijetím územního plánu a územním řízením nastalo něco, co přimělo orgány ochrany ZPF změnit svůj původní postoj (narušit princip kontinuity závazných stanovisek), je nezbytné to ve stanovisku podrobně uvést a změnu postoje přesvědčivě odůvodnit (body 45 a 46 rozsudku ve věci č. j. 55 A 34/2019-91).
68. Podle § 4 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je dotčený orgán vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě **nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve** a kterými se **podstatně změnily podmínky**, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.
69. Mezi účastníky řízení není sporné, že územní plán Hostivice přijatý v roce 2005 řadí pozemky žalobkyně do ploch VP – průmyslová výroba a sklady a že s tím orgán ochrany zemědělského půdního fondu vyslovil souhlas.
70. Jak vyplývá z judikatury, předchozí souhlas podle § 5 odst. 2 zákona o ZPF udělený jako podklad v rámci územního plánování není při následném rozhodování o odnětí půdy ze ZPF pro nezemědělské účely bez významu (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45, či ze dne 29. 6. 2022, č. j. 7 As 75/2022-52).
71. Z § 4 odst. 4 stavebního zákona jakož i ze základních zásad činnosti správních orgánů (zejména zásady ochrany legitimního očekávání) vyplývá

princip kontinuity závazných stanovisek a s tím související povinnost argumentačně se vypořádat s předchozím stanoviskem, zejména přehodnocuje-li správní orgán zcela své předchozí stanovisko (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 187/2017-327). V rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 2 As 40/2013-32, v němž se rovněž zabýval situací, kdy orgán ochrany ZPF nesouhlasil s odnětím půdy ze ZPF, ačkoliv předtím souhlasil s územním plánem obce, který předpokládal v dotčeném území zábor zemědělské půdy, NSS uvedl, že § 4 odst. 4 stavebního zákona „[z]akotvuje princip návaznosti závazných stanovisek. To znamená, že o věcech, o kterých již bylo rozhodnuto v předcházejících stadiích, nelze následně ze strany dotčeného orgánu uplatňovat nějaké požadavky. Kromě toho mohou dotčené orgány v rámci zásady legality svých závazných stanovisek uplatňovat je pouze v rozsahu své působnosti a v mezích příslušného zákona. Kontinuita závazných stanovisek pak znamená, že dotčené orgány jsou vázány svým stanoviskem vydaným v předchozích etapách. Měnit je mohou pouze v případě, že se změnily podmínky nebo poměry v předmětném území. To klade zvýšené požadavky na dotčené orgány, které musí věnovat pozornost každému záměru již od počátku a ne až v závěrečných fázích povolovacích procesů a dodatečně pak přicházet s novými požadavky, kterými by se vlastně neustále celý proces vracel zpět“ (důraz přidán). Dotčené orgány jsou povinny věnovat jednotlivým záměrům adekvátní pozornost již v počátečních fázích; svoji případnou neaktivitu nemohou napravovat až v konečných fázích daných záměrů. Je přitom nerozhodné, zda v jednotlivých fázích (územní plánování, územní řízení) vydává stanovisko tentýž orgán ochrany ZPF, či jde o odlišné orgány (např. krajský úřad a ministerstvo). V obou případech se jednalo o orgány ochrany ZPF vykonávající stejnou činnost a bránící stejné zájmy (rozsudek NSS č. j. 7 As 75/2022-52, bod 20).

72. V rozsudku č. j. 2 As 40/2013-32 NSS také vyslovil, že za změnu poměrů lze považovat „pouze objektivní skutečnost“ nikoliv změnu „skutečností odvislých od volní činnosti správního orgánu.“ Přitom odkázal na dřívější rozsudek ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 23/2012-32, v němž upozornil, že „příroda a krajina jsou proměnlivé složky životního prostředí a v důsledku plynutí času může docházet v životním prostředí k objektivním změnám, ať již pozitivním či negativním. Právě jediné tyto změny by se měly projevit v posuzování vlivů záměrů na okolní prostředí tak, že jeho ochrana bude přísnější nebo naopak mírnější. Navazující stanoviska a závazná stanoviska mohou být uplatněna pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve.“ V každém případě je nutno případný odklon od závěrů dřívějších závazných stanovisek pečlivě zdůvodnit.
73. Ve světle shora citovaných východisek hodnotí soud argumentaci ministryně následovně.
74. Ministryně v závazném stanovisku zdůvodnila diskontinuitu mezi aktuálním závazným stanoviskem a stanoviskem orgánu ochrany ZPF k platné územně plánovací dokumentaci změnou právní úpravy, konkrétně § 4 zákona o ochraně ZPF, k níž v mezidobí došlo zákonem č. 41/2015 Sb. Podle ministryně představuje *velmi zásadní posun v legislativní ochraně nejkvalitnější půdy*.
75. Dále ministryně uvedla, že v posledních 15 letech došlo k enormnímu úbytku zemědělské půdy v okrese Praha-západ (podle statistické ročenky *Souhrnné přehledy o půdním fondu z katastru nemovitostí České republiky* o 1 255 ha), čímž narůstá hodnota zbylé zemědělské půdy a současně narůstají nároky na prokázání nezbytnosti odnětí půdy pro realizaci nezemědělského záměru. Hodnota zemědělské půdy narůstá též v souvislosti se změnou klimatu. Potřeba její ochrany vyplývá ze *Strategie přizpůsobení se změně klimatu v podmínkách ČR – 1. aktualizace pro období 2021-2030*, ze *Státní politiky životního prostředí*

České republiky 2030 a z *Programového prohlášení vlády* z roku 2018. Z toho ministryně dovodila, že lokalita „zastarala“.

76. Soud konstatuje, že závěry, které učinila ministryně stran žalobkyní namítaného porušení legitimního očekávání a principu kontinuity, jsou přezkoumatelné. Jsou ovšem nezákonné.
77. Nezákonnost závěrů ministryně je dána především tím, že se – v rozporu s výše citovanou judikaturou – vůbec netýkají objektivních změn poměrů v přírodě v daném území v období mezi vydáním stanoviska k územnímu plánu Hostivice a vydáním závazného (resp. revizního) stanoviska v územním řízení. Že v mezidobí došlo ke změně právní úpravy, k úbytku zemědělské půdy v regionu a k tomu, že strategické dokumenty začaly reflektovat klimatickou krizi, nemůže odůvodnit změnu závazného stanoviska. Jedná se sice o okolnosti, které jsou objektivní a do značné míry na vůli ministerstva (potažmo ministryně) nezávislé, ale nijak se netýkají přírodních poměrů v dané lokalitě. To je důvod, proč nemohou obstát.
78. Pokud jde o tvrzení, že změna § 4 zákona o ochraně ZPF provedená zákonem č. 41/2015 Sb. představuje zásadní zvýšení ochrany zemědělské půdy, to je pravdivé jen z části. Citovanou novelou skutečně došlo ke zvýšení ochrany půdy I. a II. třídy ochrany, došlo k tomu ovšem přijetím nového odst. 3, který se však – o čemž mezi účastníky není sporu – na právě posuzovanou věc neužije (viz odst. 5 věta druhá téhož ustanovení). Zařazení bodu odst. 1 písm. b) tohoto zákona, který ministerstvo v závazném stanovisku zdůraznilo tučným písmem a který ukládá odnímat přednostně zemědělskou půdu méně kvalitní, s tím že kritériem kvality půdy jsou třídy ochrany, však za zásadní posun v ochraně půdy pokládat nelze. Jak vyplývá z výše citované důvodové zprávy (str. 32), jde pouze o upřesnění stávajících pravidel, která byla dosud obsažena v metodickém pokynu Ministerstva životního prostředí č. j. OOLP/1067/96 [viz např. jeho čl. II odst. 3 písm. k) – pozn. soudu] a o jejich přenesení do textu zákona, což je podle předkladatele z hlediska praxe vhodnější.
79. Jde-li o tvrzení, že je klimatická krize, zemědělské půdy je stále méně a potřeba její ochrany roste (jak to plyne z různých strategických dokumentů), to je pravdivé, ale zcela obecné. Nemá žádnou vazbu na konkrétní lokalitu, o níž v právě posuzované věci jde. Totožnými argumenty by bylo možno odůvodnit jakékoli negativní stanovisko k odnětí půdy ze ZPF, ať by bylo vydáváno kdykoli a v kterékoli části České republiky.
80. Lze shrnout, že žádný z argumentů ministryně nepředstavuje dostatečný důvod pro odchýlení se od závazného stanoviska k územnímu plánu, a tedy překročení zásady kontinuity závazných stanovisek. Mohou snad svědčit o tom, že přístup zákonodárce a vlády, která schválila citované strategické dokumenty, se v letech 2005-2020 určitým způsobem proměnil ve vztahu k větší ochraně zemědělské půdy. Ovšem, jak soud připomněl v bodě 46 rozsudku č. j. 55 A 34/2019-91, orgány ochrany ZPF mají ke své činnosti využívat koncepční nástroje a pravidelně kontrolovat, zda nenazrál čas na provedení určitých změn. Tyto změny, jež ministryně vnímá, je nepochybně třeba do ochrany ZPF promítnout. Má se tak však stát formou koncepčních nástrojů (např. změnou územně plánovací dokumentace – územního rozvojového plánu, politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje). Naopak, jak soud už rovněž jednou uvedl, nelze akceptovat, aby z důvodu přílišného záboru kvalitní půdy v okolí Prahy nebylo možné odejmout půdu ze ZPF za účelem realizace záměru podle platného územního plánu, jenž již 17 let počítá se zábořem půdy I. třídy ochrany. Nelze si též nepovšimnout, že orgán ochrany ZPF se nepokusil docílit odklonu od souhlasného stanoviska k územnímu plánu z roku 2005 ani cestou podnětu ke změně

územního plánu (resp. nic takového z tvrzení účastníků řízení, potažmo ministerstva, nevyplývá).

81. Zdůvodnění ministryně si nelze vyložit jinak, než že dosavadní činnost orgánů ochrany ZPF byla v posledních 17 letech do té míry nekoncepční, že v okrese Praha-západ povolila odnětí zemědělské půdy v rozsahu, který nyní sama ministryně označuje za enormní. Nyní je třeba předchozí postup alespoň zčásti napravit, což je důvodem, proč nelze žalobkyni umožnit, aby umístila záměr, ve vztahu k němuž má legitimní očekávání. To však nemůže odůvodnit porušení zásady kontinuity a s tím související zásah do žalobkynina legitimního očekávání. Soud nepokládá za spravedlivé, aby nekoncepčnost orgánů ochrany ZPF dopadla na žalobkyni.

Nedojde k narušení organizace ZPF

82. Dále žalobkyně namítla, že ministryně nemá pravdu v tom, že by umístění záměru narušilo organizaci ZPF. Ministryně (shodně se stanoviskem ministerstva a v návaznosti na ně) uvedla, že záměr fakticky rozetne dva ucelené bloky zemědělské půdy (byť obklopené komunikacemi) na dvě poloviny a vzniknou zbytkové plochy, byť o velikosti minimálně 2 ha. U nich tudíž vzroste tlak na jejich nezemědělské využití. Podle žalobkyně je podstatné, že zemědělské pozemky v okolí záměru zůstanou dostupné po stávajících či nově vybudovaných komunikacích. Domněnka, že vzroste tlak na nezemědělské využití okolních pozemků, je nepodložená a zcela obecná – bylo by možné jí argumentovat v případě jakéhokoli záboru zemědělské půdy.
83. Námitka je důvodná. Odpověď na ni úzce souvisí s výše pojednanou zásadou kontinuity. Ministryně ve své argumentaci vůbec nezohlednila, že podle územního plánu Hostivice je celá lokalita určena pro průmyslovou výrobu a skladování. Takové využití území si město Hostivice (osoba zúčastněná na řízení) pro tuto oblast vytyčilo a – mj. s požeňáním orgánů ochrany ZPF – to vtělilo do svého územního plánu. To je právem samosprávy. Těžko tedy žalobkyni vytýkat, že její záměr vytvoří *tlak na nezemědělské využití okolních pozemků*. Ten totiž nenastane vinou žalobkynina záměru, ale nastal již z vůle města, které se zemědělským využitím této části svého území vůbec nepočítá. Stejně tak lze sotva záměru vytýkat, že *rozetne ucelené bloky zemědělské půdy* tam, kde se do budoucna se zemědělským využitím okolních pozemků nepočítá, ať už budou mít jakoukoli velikost. Jednoduše řečeno, počítali územní plán se zastavením určitého území, některý záměr musí být první – a jako takový z povahy věci zelenou plochu rozetne a bude po něm velmi pravděpodobně následovat nějaká další stavba. Takovou argumentací by ovšem bylo možno zamezit jakékoli výstavbě vzniklé „na zelené louce“ a zastavit rozvoj území vůbec, bez ohledu na cíle územního plánování.
84. Lze namítnout, že nelze s jistotou říci, že bude územní plán realizován, nebo že bude realizován rychle. Nepochybně je možné, že minimálně po určitou dobu ještě budou v okolí záměru zemědělsky využívané pozemky, případně že tam budou trvale, pokud se změní preference samosprávy či jiné okolnosti. V takovém případě je podstatné, že okolní pozemky (včetně menších pozemků, které ministryně označuje za *zbytkové*) bude možné zemědělsky obhospodařovat. Tedy že nebudou tak malé, aby se jejich obhospodařování nevyplatilo, a že budou dostupné, aby na ně bylo možno dostat potřebnou zemědělskou techniku. Ze stanoviska ministryně vyplývá, že není sporu, že tomu tak je.

Ministryně se nevypořádala s rozhodovací praxí ministerstva

85. Žalobkyně namítla, že se ministryně dostatečně nevypořádala s její argumentací ohledně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně. Soud s ní souhlasí. Žalobkyně doložila, že ministerstvo v období 2016-2020 vyslovalo souhlas s minimálně šesti obdobnými záměry. Žalobkyně na tyto případy poukazovala již v průběhu řízení (zde však zmiňovala jen tři z šesti souhlasů, které zmiňuje v žalobě) a ptala se, proč v jejím případě ministerstvo postupuje odlišně, pokud má její záměr podobné znaky – podobnou rozlohu záboru zemědělské půdy, existující infrastrukturu, je v blízkosti dálničního sjezdu apod. Ministryně v revizním stanovisku argumentovala zcela obecně, že se každý případ posuzuje individuálně. Dále podotkla, že žalobkyní zmiňované záměry byly umístěny v jiných částech republiky a vypočetla obecná kritéria, jimiž se ministerstvo vždy řídí (kvalitativní stav zemědělské půdy, její lokalizaci, stav území, vývoj katastru obce, aktuálnost řešení v územně plánovací dokumentaci apod.).
86. Takové obecné vypořádání soud nepovažuje za adekvátní vzhledem ke konkrétnosti žalobkyniných námitek. Ministryně v závazném stanovisku odkazuje na § 2 odst. 4 správního řádu. Ten jí ukládá povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud tedy žalobkyně poukázala na tři konkrétní případy, bylo úkolem ministryně vysvětlit, v čem konkrétně spatřuje rozdíly mezi těmito skutkově obdobnými případy a případem žalobkyně, a vyložit, proč odůvodňují odlišné rozhodnutí o žádosti o odnětí zemědělské půdy ze ZPF. V této části je rozhodnutí ministryně nepřezkoumatelné.

Posuzování souladu záměru s jinými složkami životního prostředí je nezákonné

87. Žalobkyně namítla, že ministerstvo nezákonně vyžádalo stanoviska některých institucí (Výzkumný ústav meliorací a ochrany půdy a Agentury ochrany přírody a krajiny), z nichž dovodilo, že umístění záměru by bylo ke škodě i jiných složek životního prostředí než je zemědělská půda. To prezentovalo jako podpůrný závěr pro nesouhlasné stanovisko. Úkolem ministerstva je pouze posouzení záměru z hlediska přípustnosti odejmutí zemědělské půdy ze ZPF, což má posoudit samo. Je nezákonné, aby si ministerstvo svévolně vybralo instituce, které osloví, a aby hodnotilo dopady záměru do jiných složek životního prostředí. Ministerstvo (ve vyjádření k žalobě učiněném prostřednictvím žalovaného) uvedlo, že je jeho povinností řádně zjistit skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu. Proto oslovilo uvedené odborné instituce, jejichž úkolem je mj. zajišťovat odbornou podporu veřejné správě.
88. Soud nejprve konstatuje, že uvedená stanoviska nejsou součástí správního spisu, jejich obsah je pouze reprodukován v obou stanoviscích. Žalobkyně se však s oběma stanovisky zřejmě seznámila, neboť její kritika vůči nim je adresná (zmiňuje např. to, že jsou příliš stručná a vyjadřují se k záměru jen obecně).
89. Žalobkyně má pravdu v tom, že ministerstvo (potažmo ministryně) je jako orgán ochrany ZPF zcela kompetentní k tomu posoudit, zda je možné půdu odejmout ze ZPF, či nikoli (§ 9 a § 10 zákona o ochraně ZPF *a contrario*). K tomu nemusí opatřovat vyjádření žádného dalšího správního orgánu či odborné instituce. Při rozhodování o tom, zda je možné půdu odejmout ze ZPF, se posuzuje výlučně splnění kritérií obsažených v § 4 zákona o ochraně ZPF. Není třeba dodávat žádné „podpůrné argumenty“, navíc získané od institucí, které nejsou primárně povolány k ochraně ZPF.
90. Žalobkyně má pravdu i v tom, že není úkolem orgánů ochrany ZPF posuzovat vhodnost odnětí zemědělské půdy ze ZPF s ohledem na jiné složky životního prostředí. Ministryně se

mýlí, pokud má za to, že ji k tomu opravňuje § 9 zákona o životním prostředí. Ten pouze zcela obecně definuje, co je to ochrana životního prostředí. Úkolem orgánů ochrany ZPF je chránit ZPF, nikoli životní prostředí obecně jako celek. V jakých situacích a jakým způsobem se zkoumají dopady záměru na jiné složky životního prostředí, popř. kdy se vyžaduje souhlas příslušného orgánu, stanoví zákon. Nemůže o tom arbitrárně rozhodnout orgán ochrany ZPF.

91. Vyžádání stanovisek Výzkumného ústavu meliorací a ochrany půdy a Agentury ochrany přírody a krajiny bylo tedy v právě posuzované věci přinejmenším zbytečné, pokud to nebylo přímo v rozporu se zásadou zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu) a zásadou hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu). A není-li vyžádání podobných stanovisek při vydávání stanoviska k odnětí zemědělské půdy ze ZPF standardním postupem (což se ze souhlasů vydaných v odlišných věcech předložených žalobkyní nejeví), pak se může jednat i o porušení zásady rovnosti účastníků (§ 7 odst. 1 správního řádu).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

92. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s právními předpisy a částečnou nepřezkoumatelnost revizního stanoviska ministryně ze dne 30. 5. 2022.
93. Zrušil proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud nemůže v řízení o žalobě proti rozhodnutí zrušit přímo potvrzující závazné stanovisko, jeho nezákonnost může toliko vyslovit v odůvodnění rozsudku. Tím se podkladový úkon v důsledku vysloveného právního názoru soudu stane nadále právně neúčinným, byť nedošlo k jeho formálnímu zrušení. V dalším řízení pak správní orgán může, respektive podle okolností musí, vydat nový podkladový úkon, který bude v souladu se závazným právním názorem soudu (viz rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44, č. 3680/2018 Sb. NSS). Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť je to žalovaný, kdo musí případné vady prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení odstranit a případně změnit prvostupňové rozhodnutí. Tento postup má přednost před zrušením prvostupňového rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
94. V dalším řízení žalovaný vyžádá nové závazné stanovisko orgánu nadřízenému orgánu ochrany ZPF, tj. ministra životního prostředí. V něm ministr opětovně posoudí, zda je, či není možné udělit souhlas s odnětím půdy ze ZPF pro žalobkynin záměr. Přitom se bude řídit právním názorem vysloveným v tomto a předchozím rozsudku. Při posouzení nezbytnosti se přidrží výkladu § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF obsaženého v bodech 58-63 a jiné vhodné plochy pro umístění záměru bude hledat na území města Hostivice. A bude mít na paměti, že porušení zásady kontinuity prostřednictvím změny závazného stanoviska připadá v úvahu pouze v případě, že došlo ke změně podmínek nebo poměrů v území (body 67-72 tohoto rozsudku). Ať už ministr rozhodne jakkoli, podloží své závěry relevantními a konkrétními argumenty. Netřeba dodávat, že argumenty obsažené v revizním stanovisku, které byly soudem v tomto rozsudku vyvráceny, takovými relevantními argumenty nejsou. V případě negativního revizního stanoviska se ministr vypořádá s dosavadní rozhodovací praxí ministerstva, a to tak, že přesvědčivě vysvětlí rozdíly pro odlišné rozhodnutí a vyjádří se ke všem aspektům záměru, na které žalobkyně v řízení poukazovala nebo v jeho průběhu případně poukáže.

95. Poté, co žalovaný opatří nové závazné stanovisko orgánu ministra, umožní účastníkům, aby se s ním v režimu § 36 odst. 3 správního řádu seznámili a vyjádřili se k němu. Následně vydá v návaznosti na závěr závazného stanoviska nové rozhodnutí o žalobkynině odvolání, v němž se vypořádá s jejími námitkami. Jestliže budou její námitky směřovat vůči novému reviznímu stanovisku, vyžádá žalovaný od ministra jeho doplnění.
96. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní. Většina z nich je součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl důkaz územním plánem Hostivice a závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, protože skutečnost, že pozemky žalobkyně jsou řazeny do ploch pro průmyslovou výrobu, nebyla mezi účastníky sporná. Z téhož důvodu neprovedl soud důkaz ani závazným stanoviskem ministryně, v němž žalobkyně zvýraznila pasáže, v nichž se doslovně shoduje se závazným stanoviskem. A neprovedl důkaz ani šesti souhlasnými závaznými stanovisky, které ministerstvo vydalo k podobným záměrům napříč republikou. Jejich obsah je totiž žalobkyni i ministerstvu znám.
97. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení náleží. Náklady řízení tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby a repliky podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], náhrada hotových výdajů odpovídající třem paušálním částkám po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada daně z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč, neboť zástupce žalobkyně vykonává advokacii jako společník obchodní korporace, která je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). K výsledné částce 12 342 Kč přičetl soud též zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).
98. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Proto rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.
99. Žalobkyně – patrně nedopatřením – zaplatila soudní poplatek za řízení dvakrát (dne 12. 9. 2022 a dne 14. 9. 2022). Soud proto rozhodl o vrácení vzniklého přeplatku žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu